

74. Uniformering

Einde van de vakantie 2009

Scholen, instellingen, universiteiten worden in de regel door de overheid betaald. Het geld mag niet over de balk gesmeten worden, dus er moet worden gecontroleerd, gecertificeerd, gevisiteerd, geuniformeerd en vervolgens moet er worden gerapporteerd en ge-feedback-eerd. En leger ambtenaren heeft een stapel eisen, criteria, bekostigingsvoorwaarden, randvoorwaarden enzovoort geproduceerd. Instellingen, universiteiten en scholen hebben het er druk mee; zij mogen hun eigen kwaliteit niet meer bewaken, zoals Harvard of Princeton. Er blijft nauwelijks tijd over voor zogenaamde contacturen. Is daarom het studiehuis uitgevonden?

De overheid subsidieert ook allerlei actiegroepen. Men koopt controle. Zodra die actiegroepen - Greenpeace of Milieudefensie - geld gebruiken om een overheidsmaatregel aan te vechten, moet die subsidie natuurlijk worden gekort. Of men subsidieert een bepaalde minderheid die zich dan ook - door zelfstigmatisering - moet bewijzen. Zo voedt men extremisme; verdeel en heers. Of men helpt een organisatie juist om zeep door de subsidiekraan ineens dicht te draaien.

Behalve dat macht aldus wordt gekocht, verloopt het graaien van macht ook via collectieve meningsvorming; het "Gesundes Volksempfinden" van een bekende heilstaat uit de vorige eeuw. In hedendaags nederlands: "Handvest voor verantwoordelijk burgerschap". Scholen, universiteiten, instellingen, actiegroepen, kunstenaars en individuen die daaraan niet bijdragen, schaden de samenleving. Dit moet in de kiem gesmoord worden. Te beginnen via de leerplicht, zijnde een gedwongen winkelnering bij gecertificeerd, aan de juiste moraaltheorie onderworpen onderwijs. Te vervolgen met voorschriften welke medicijnen en bestrijdingsmiddelen verplicht zijn, welke genocide niet ontkend mag worden en welke leugens (zoals over deregulering) we dienen te geloven. Te eindigen met centrale opslag van ons doen en laten. Informatie is kennis en kennis is macht. Onze overheid is een schaamteloze graaier; alles draait om macht (voor zichzelf) en destabilisatie (van de ander). Niet alleen in Irak en Afghanistan.

Macht begint bij het kind. Zolang de overheid zich opwerpt als verdediger van de belangen van het kind, met voorbijgaan aan de verantwoordelijkheid die ouders hebben of zouden willen hebben, zijn de ouders buiten spel gezet. Het gangbare argument is bescherming van de rechten van het kind, maar dit argument gaat m.i. niet op, immers de schade die het gevolg is van de onvermijdelijke uniformering van het gecertificeerde onderwijs - hoe perfect idealiter voor een meerderheid - wordt daarbij op nul gezet. Toch dient die schade te worden onderkend en vervolgens te worden afgewogen tegen de schade - d.w.z. het risico - dat een kind t.g.v. de keuze van de ouders onderwijs krijgt waarvan later blijkt dat het (inderdaad) schadelijk is geweest. Bovendien treedt de eerste schade - de uniformeringsschade - indien zij optreedt, massaal op, en de tweede schade slechts incidenteel. Ook dat wordt genegeerd. Wil men een samenleving waarin vrijheid, en daarmee de keuzevrijheid van ouders, een rol speelt, dan moet je accepteren dat die vrijheid, incidenteel dus, verkeerd kan uitpakken. Slechts het strafrecht kan m.i. aan de vrijheid van ouders een ondergrens stellen door een verbod op mishandeling, verwaarlozing en kinderarbeid. Vrijheid is het recht zich te vergissen. Ook dat wordt genegeerd. Alleen een veelzijdig systeem heeft door zijn brede vertakking de potentie in zich om op uiteenlopende onverwachte zaken te kunnen reageren en in een vraag te voorzien. Ook dat wordt door de politiek genegeerd. Ter camouflage spreken we dan ook niet van "discriminatie" (van hetgeen buiten het uniform plaatsvindt) maar van "aanhoudende zorg", dat klinkt beter. Vandaar mijn stellingname voor privatisering van de subsidiecultuur ofwel voor een *belastingliberalisatie* (zie elders op deze site), d.w.z. voor staatsvrij onderwijs, kunst en wetenschap, buiten de overheid om gefinancierd door vrije bestembaarheid van sommige belastinggelden. Alleen een pluriforme bestemmer garandeert een pluriform doel. Terwijl uniformering buitenstaanders schept, is het de vrije bestembaarheid die betrokkenheid en sociale dwarsverbanden schept.

Merk op: uniformering en controle waren de pijlers van fascisme en communisme. De politieke dieren van de Balkocratie hebben een slecht geheugen.

Uw columnist, V.L.